

MISTERI EN EL PALAU

Fa molt de temps, va viure un policia anomenat Jordi Sala que vigilava els carrers madrilenys en busca de criminals per a ficar-los en la presó. Era el cap del grup de policies de la ciutat, pel seu caràcter de líder i optimista davant de situacions difícils, com quan es va enfrontar a un grup de terroristes a l'Ajuntament. Va ser molt estimat en la ciutat i a tot el món li inspirava confiança.

Era alt, braços forts, i no era calb, al contrari; una gran melena castanya li baixava del cap i creixia fins al coll. Tenia els ulls blaus com la mar i un nas tan llarg com les bruixes dels contes. Li agradava portar, a més de la indumentària policíaca, una samarreta de mànega curta, acompanyada d'una camisa de quadres i pantalons texans llargs, fora hivern o estiu, primavera o tardor. Era callat, treballador i compromès amb el que feia. La seua mirada era penetrant, com la d'un falcó.

Un bon dia mentre feia una guàrdia de nit al Museu del Prat, va rebre al mòbil una telefonada inesperada d'un número ocult. La va agafar i una veu greu li va dir que tenia que anar-se'n a Àustria a protegir un diamant (segons sembla molt valuós) abans de donar-li al magnat empresarial Mark Beckenbauerzumhemberg, que l'havia comprat per no sé quants milions d'euros per a la seua mansió en Viena i que el volia tindre sense cap desperfecte. El diamant estava en el Palau Imperial de Francesc José i Sisí i, segons li van dir, la joia es deia "Diamant Olsen". Va contestar a eixe home totalment desconegut, que possiblement havia aconseguit el seu telèfon hackejant el seu mòbil, que sí. Aquest era un defecte de Jordi; era molt confiat.

Per sort aquesta trucada no era una estafa i al dia següent va demanar lliure en la comissaria i va anar-se'n a l'aeroport. Va descobrir que l'aeroport estava tot ple de gent (i això que havia plegat bastant prompte en comparació de l'hora a la qual partia el seu avió). Com va poder va anar sorteiant a tota aqueixa gentada i, al final, va arribar al seu vol just de temps. Les tres hores de viatge no va poder descansar perquè un xiquet de no més dos anys i la seua mare s'havien sentat al seu costat. Aquest plorava molt i la dona li feia pedorretes provocant més soroll a l'avió.

Quan l'avió va aterrar a l'aeroport de Viena el van rebre uns homes vestits tots de negre amb una limusina i li van dir a Jordi que pujara amb ells. Un quart d'hora més tard van arribar al Palau i un dels homes de negre li va explicar que estaria únicament cinc dies, que havien

amagat càmeres per tot l'edifici i tota classe de trampes per a que si algú criminal entrava al Palau isquera, però acompanyat de la policia.

Quan van acabar de donar-li la xarrada va pensar per quin motiu li havien encarregat a ell protegir el diamant si pareixia que ho tenien tot controlat.

El primer dia no va passar res. Li van preparar tota classe de coses perquè s'entretinguera i el van obligar a permanèixer en tot moment al costat del diamant, que estava guardat en una caixa de metall.

El segon dia va fer amistat amb un home que estava protegint una altra sala. Ni el nostre protagonista ni el seu company entenien res del que parlava l'altre. Jordi sols va entendre unes paraules soltes com *Louis* o *French*, així que suposà que el seu nou amic es deia Lluís i era de França, cosa que podia suposar perquè parlava en una llengua pareguda al francès.

El tercer dia va ser el més divertit. El dia anterior li va dir a un dels homes de negre si podien ficar una televisió o alguna cosa per a que es poguera divertir, perquè s'avorria molt. I res, que l'endemà tenia per a ell una televisió de 500 polzades per a disfrutar-la. Va convidar el seu nou amic i a tots els homes de negre per ser tan amables amb ell. Van ficar la pel·lícula favorita de tot el món: *The Lord of the Rings*. El policia va estar tota la pel·lícula amb la caixa agarrada a les seues mans per a evitar que algun criminal els sorprenguera i robara el diamant. A més, els homes de negre també li havien subministrat una màquina d'*arcade*, però d'açó no es va enterar mai Jordi.

Al dia següent van passar del millor dia del viatge de Jordi al pitjor. El quart dia va començar terriblement mal per a ell: es va quedar adormit i va arribar al Palau amb una hora de retard, que havia de recuperar a la nit. A més, va descobrir que el seu amic Lluís s'havia tornat a França i havien posat un altre home al seu càrrec. Però aquest home no era tan amable com l'anterior i no va poder parlar amb ell. Li havien llevat la televisió de 500 polzades perquè no hi havia pressupost per a mantindre-la. Res podia anar pitjor, o sí?

Després va descobrir que hi havia un forat en el sostre de la sala del Palau i va anar directe a comprovar la caixa: el diamant continuava al seu lloc. Hi havia dues opcions: que el lladre se n'haguera anat del Palau o que el lladre estiguera amagat pel Palau i estaria esperant per a que el policia se n'anara.

Més bé pensava que podia ser la segona. De sobte va escoltar un soroll procedent, pensà, de la sala de neteja. Va obrir la porta i...Es va trobar amb un dels homes de negre, lligat amb una corda i una cinta en la boca!!! Jordi li va traure la cinta.

– El lladre! El lladre! Va a pel diamant!- exclamà l'home lligat.

Després el policia va mirar la caixa; havia desaparegut.

FI